

У атмосфері подвійного свята

Цьогоріч початок харківського фестивалю театрів анімації «Аніма» співпав з міжнародним днем лялькаря. Не могла не долучитись до святкування, оскільки завдяки цьому мала рідкісну нагоду відкрити для себе лялькарів з Іспанії, Італії, Молдови та Аргентини.

Відкриття відбувалось на сцені харківського театру ляльок.

Заходжу в залу. І перше, що відчуваю – не захват від театрального розмаху, а здивування і навіть легке розчарування: на сцену спотикаючись об велику пошарпану валізу, вийшли дві знайомі студентки з театралки. При чому вбрані вони у якісь несуразні гігантські банти – явно повисмикали матеріал зі школярських, які лише місяць тому познімали, а щоки їх полум'яніють червоними кружальцями – чи то від гриму, чи то від усвідомлення, що це їх перша поява на професійній сцені.

Спочатку скептично і з повним нерозумінням поставившись до повного абсурду, який згодом діявся на сцені, я згодом оцінила справжню *театральну продуманість* відкриття. Посмикавши валізу з промовистим надписом «АНІМА», та утнувши декілька ефектних падінь і каламбурів, тремтячими від возні голосами, дівчата покликали розсудити їх спір Олександра Інюточкіна – завідуючого кафедри театру анімації в університеті мистецтв. Привітавши публіку і сказавши декілька слів про фестиваль, викладач наголосив: «Театр здатен не лише стерти кордони, а й збудувати зв'язок поколінь».

Не зважаючи на моє негативне ставлення до залучення студентів до міжнародного фестивалю, що, на мою думку, опускало його рівень, мушу визнати, без їх координаційої роботи, я б дивилась вистави стоячи! Зали були настільки переповнені, що знадобились додаткові стільці, які й розносили студенти, в загадкових і мовчазних образах мімів.

Аншлаг був навіть на «Їжачку з туману» Оксани Дмитрієвої, який вже не перший рік йде у репертуарі харківського театру. Я не великий прихильник

радянських мультфільмів і всього, що з ними пов'язано, тож навіть думки не допускала, що мені може сподобатись. Проте фестиваль продовжив ігнорувати мої песимістичні очікування – те, що відбувалось далі, мене вразило.

Щойно розходиться завіса, як ти, наче керролівська Аліса, провалюєшся у безтурботний світ дитинства, розмитий легкою димкою від поєднання напівпрозорого сценічного екрану та софітів. Це вже не пискляво голосий їжачок і його команда літають на гігантських кульбабах і підкидаються крилатим слоном на веселку, це переживає частинка тебе – наче від тебе відділився маленький аватар.

Не можу не погодитись з відгуком однієї глядачки, який ненароком почула на виході з зали: «Не хочу нікуди йти більше, хочу їхати додому, дочекатись ночі та дивитись на зірки!». Мені дійсно також більше нічого не хотілось, окрім як обдумати, «перетравити» свої враження, але формат фестивалю цього зазвичай не дозволяє.

Зовсім в іншу естетику поринула я на виставі «Сім маленьких козенят» від «Teatro Los Claveles», показану в Будинку актора, адже вона була розрахована на найменших глядачів. Оскільки мені вже не три роки, я переважно дивилась не на яскравих ляльок-козенят з рухливими «плаваючими» очками, а на реакції самої акторки, яка вже не ховалась в глибині сценічного екрану, як попередники, а працювала у відкритому прийомі. Вона говорила російською, дещо з присюсюкуванням, розрахованим на цільову аудиторію, однак її виразна міміка, гідна, на мою думку, моно вистав. Одним лише порухом брови вона передавала безліч відтінків настрою так, що можна було обійтись і без російської мови і... без ляльок.

«На закуску» відкриття фестивалю організатори лишили майстер-клас від Олега Ковалю «Монологи з лялькою», який проходив вже у стінах університету мистецтв. Даремно я шукала поглядом добре знайомі обличчя викладачів – «випадкова» публіка, яка потягнулась з театрів, не лишила їм

місць! Отже, фестивалю «Аніма» таки вдалося зробити мистецтво театру ляльок ближчим до глядача.

Вже у перший день театрального свята цілком виправдали себе слова Олександра Інюточкіна: «Повернення цього фестивалю у Харків – найкращий подарунок до професійного свята. Це не лише великі можливості для студентів, які мають нагоду пройти корисні майстер-класи в його рамках та навчитись вирішувати серйозні організаційні питання, але також унікальна подія для харківської публіки, яка може безкоштовно познайомитись з культурою європейського театру ляльок. Для когось це взагалі буде перша зустріч з театром анімації...».

Для багатьох ця зустріч, мені здається, успішно відбулась, але точно ще не завершилась – попереду ще три святкових дні, здатні наповнити внутрішнім світлом будь-кого, в докір похмурому березневому небу!